

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ИТАКА

chitanka.info

Плажът бе каменист, а джинът му горчеше. Слънчевите лъчи се плъзгаха болезнено в чувствителните от махмурлука очи. Срещу него бе заливът с белите лодки, а тихото пляскане на вълните в кея го оглушаваше.

Огледа се за секунда. Махна на сервитьорката и на неразбираем гръцко-английски я помоли да го премести на бара. Момичето не бе гъркиня, но го разбра перфектно — взе в една ръка двете чаши, а с другата купичката с полуразтопен лед и пепелника и тръгна пред него, като се движеше грациозно и елегантно. Неговите стъпки бяха вяли и тежки, а чехлите му потракваха неприятно о мраморната настилка.

Сумракът го прегърна и го приюти. Настани се на високото столче и затвори очи. Отпи щедра глътка алкохол и запали цигара. Издиша дима през носа и погледна. Далеч по-добре бе тук вътре. Сервитьорката стоеше в другия край на бара. Той я погледна и се усмихна неуловимо. После извади от задния джоб намачкани листа и се опита да поработи върху ръкописа. След няколко минути остави ядно страниците, без да обръща внимание, че по плота има мокри следи, които се отбелязаха на листите с бъдещия му шедьовър.

Сервитьорката излезе, а той я проследи с поглед. Определено бе чужденка на този остров, както и той. Имаше стройно тяло, мургава кожа и екзотични черти, а липсата на познания в гръцкия език доказваха най-ярко това.

Главоболието му попремина и поръча узо. Изпи го на един дъх. Люшна се в спомена за вчерашния ден, завършил тъжно и самотно, дори горчиво след снощната среща с едва встъпило в пълнолетие девойче, което се бе опитвало да прекара нощта с него. Неприятният привкус идваше и от това, че в началото той поддаде на наивната свалка, поласкан защото два пъти по-младо момиче го е забелязало. Така или иначе нищо не се случи. Той се бе прибрал и си допи в стаята, вперил поглед в намачкания ръкопис — паметник на неосъществеността на мечтата.

Барът се изпълни изведнъж с младежи — група туристи, дошли на няколкодневна ваканция. Той потърка слепоочията си, защото главоболието се завръщаше. Стана и отиде до тоалетната. Мъчителен и болезнен спазъм на стомаха го накара да повърне. Изми се старателно и се върна. Видя, че до ръкописа му има пълна чаша. Приблужи се бавно към мястото си, а сервитьорката изникна отнякъде:

— Заведението черпи! — усмихна се, разкривайки бисерни зъби, а в очите ѝ искряха онези пламъчета, които бяха запалили троянската война.

— Благодаря ти, Елена — каза той и постави ръка на рамото ѝ.

— Не се казвам Елена — отвърна момичето.

— Всъщност няма значение. — Този път беше негов ред да се усмихне. — Кога свършваш работа?

По-искрен и по детски весел смях не бе чувал. За миг се почувства като дете в огромен лунапарк.

— Защо питаш?

— За да... — обърка се за миг, — ... за да те почерпя нещо след това.

— Ела трийсет минути след полунощ — намигна му тя и се отдалечи към групата младежи.

Той допи узото и си тръгна. Излизайки ѝ намигна, а тя му помахаше с ръка — бе се сприятелила с няколко от посетителите и слушаше историята, която ѝ разказваха.

Прибра се сравнително бързо и се строполи в леглото. Заспа мигновено и сънува, че литературния агент му се обажда, съобщавайки, че всички издателства са отхвърлили новия му роман. „Недописан!“, каза си, когато се събуди към десет вечерта.

Взе душ, избърсна се и си облече чисти дрехи. Първо щеше да пийне някъде, а после да иде да я изчака.

На улицата го посрещна глъч и музика. Забърза към кея. Дано бързо намери свободно място. Малко преди да стигне, се наложи да се скрие зад голяма саксия с форма на амфора, от която кичести клони протягаше зокум с прекрасни розови цветове. Срещу него се бяха задали болезнено белите немци — баща и дъщеря. Когато отминаха, продължи пътя си и не след дълго се бе разположил на удобна маса с гледка към залива и отсрещния остров. Едва ли щеше да се накани, както имаше намерение по-рано, да посети Итака. Работата с ръкописа му не вървеше. „Ръкописът!“, подскочи той. Бързо плати и тръгна към заведението, където работеше Елена, въпреки че имаше половин час до полунощ.

Барът бе пълен, едва си проправи път сред тълпата, скупчена на бара. Едър грък разливаше по чашите питиета. Писателят се огледа, но не видя сервитьорката. Попита барманът къде е момичето, но той не го

разбра. Опита се да каже нещо за ръкописа, но клиенти удариха с чаши по барплота и човекът зад бара се отдалечи.

Излезе от заведението, повъртя се отвън и пак влезе. Колкото и да се оглеждаше — не я виждаше. Така или иначе реши, че само тя би могла да му помогне за ръкописа. Изпсува ядно и ритна едно кошче за боклук. Запали цигара и тръгна безцелно. Отново се върна към кея и продължи по крайбрежната улица. Отсреща тъмната сянка на Итака се открояваше на фона на небето. Неусетно крачките му го изведоха извън града. Започна да се изкачва, докато достигна висок нос, вдаден в морето. Приближи се към ръба. Там тъмен силует седеше, провесил крака над бездната.

— Все пак ме намери. — Бисерната усмивка грейна в тъмата и момичето се изправи.

— Може би — отвърна писателят посърнал.

— Обича ме! — каза Елена и хвърли един лист.

Той се ококори. Това бе неговият ръкопис.

— Хей, какво...

— Не ме обича. — Пореден лист полетя в бездната.

Стоеше като закован и гледаше усмихнатото момиче с очи, изпълнени с радост, веселие, любопитство и невинност.

— Обича ме — продължаваше тя.

Тогава той видя, че в ръката си тя има само един останал лист. Очите ѝ помръкнаха, изпълнени с тъга.

Последният лист полетя от тънката ѝ ръка.

— Не ме обича! — погледна го обвиняващо.

Писателят се сепна. Приближи се към нея, осъзнал, че всичко, за което се е борил, не е това, което е искал. Колкото повече е търсил, толкова повече се е губил. Бръкна в задния джоб на новите си панталони и извади последния лист на ръкописа, който бе изписал сутринта, докато се бореше с махмурлука.

Хвърли го и се обърна:

— Обича те!

После се наведе към нея и я целуна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.